

Soud však nerozuměl takové legraci, při níž bylo by nutno v uzavřeném liduprázdném domě hledati úkryt pod postelí, a odsoudil po výsledku svědků Jana Svobodu do těžkého žaláře na deset měsíců bezpodmínečně, k ztrátě práva volebního, k náhradě 9000 Kč poškozenému i k náhradě nákladů na řízení trestní.

Senátu předsedal vrch. rada dr. Hladík, žalobu zastupoval I. státní zástupce dr. Kolblich, žalovaného hájil advokát dr. Bas.

—ff—

Ať žije slavný sód!

(Okresní soud v Brně.)

„Čert mně to, slavný sóde, napískal! Na mó dušil Já su tak pokojné člověk, nic nikdy sem neměl se sódoma, až tuhlec tol“ řekl lítostivě pan Sedláček. „Mám velkó trpělivost. Dříví na mně ščípat můžou, ale to sem si přeci nechcél nechat líbit... Já tyho člověka ybrahaupt neznám. Jenom talk z blíku. A von si tolik protivá mně trófal... Povídá mně před hostama: Šak já vím, že ste noční iták! Se zlodějama ste jedna ruka! Co tím myslel, já nevím, ale v mým nitru to začalo vřít. Jářku: Kdo je u tebe zloděj, co? A von na to, že já! A to mi snad budó věřit, pane sóci, že sem nebyl štont to nechat jenom tak. Tož sem ho tohle pravícó natřel!“

„Ale, pane obžalovaný, přece jste se měl v hostinci opanovat. Tuhle pan svědek byl, jak máme zjištěno, opilý, tak ani nevěděl, co říká. Neměl jste tomu příkládat tolik vážnosti. Vždyť se ostatní tomu smáli!“ rozvázně rozbírá žalovaného soudece.

„Šak ten smích mně právě namich! Já, pozitivé chlap, zlodějům se vyhybám na kilometry a tohle si nechat říct? Sákryš, dyť mám přecá čest v těle. No ne? Tož sem mu ju, pane soucí, dal. Já to nezapírám. Dal sem mu, až se zapotácel. Ať su trestané! Ale na mý míno mi nikdo sahnót nesmí!“

„A nebyl ste, pane obžalovaný, tak trochu v ráži?“

„Copak su děčko, abych po jednom žbánečko byl malíté? Ale kdepak! Dal sem mo jo, a vím, proč. Měl držet tu své nevymáchanó hobo... Já trpím na své čest...“

„Měl jste ho tedy zažalovat. Mohl být trestán. Teď odsoudíme vás!“

„A co se s ním budu mazat! Kdo cti nemá, jinýmu ju nedá! A basta!“

Resolutní tatík rozhlédl se soudní síní, jako by hledal od přítomných souhlas. Za ním kdosi souhlasně pokyvoval a tím tatíka posadil na koně:

„Tak mě odsodíjé, ale já budu mít pocit, že su trestané za to, že sem hájil svojo čest. Ta je každému drahá!“

Svědek ovšem se při těchto slovech ošival, cítil se více žalovaným, nežli žalobcem. A když pak Sedláček dostal 50 Kč pokuty podmínečně na jeden rok, furianty se obrátil k žalující straně: „No, vidíš,“ povídá, „já sem dostal, co sem zasluhoval — podmínečně, ty's to dostal, že ti to nikdo neodpárel! Ať žije slavný sód!“

Ta stará kovárna . . .

(Odvolací senát v Praze.)

Velkostatek v Kounicích u Českého Brodu má vlastní kovárnu, v níž místo mistra zastával po delší dobu kovář Václav P. Když získal vlastní kovárnu a stal se samostatným, předal inventář kovárny správě velkostatku a odstěhoval se do svého. Jeho nástupce kovárnu převzal, ale již prvého dne postrádal v dílně některé nástroje, bez nichž nemohl pracovati, a později viděl, že mnoho z nutného náčiní v kovárně vůbec schází. Hlásil to majiteli kovárny, nájemci velkostatku Hugonu Klingerovi, a důsledkem toho bylo vyšetřování a prohlídka u Václava P., u něž různé kovářské náčiní bylo zabaveno.

Václav P. tvrdil, že inventář, který měl v Kounicích svěřený, rádně předal a že s sebou do vlastní kovárny vzal pouze ty věci, které byly jeho majetkem. Jedině snad omylem vzal dvě levé závitnice a dvě levé čelisti, o nichž dle svého tvrzení ani nevěděl, že se dostaly mezi jeho náčiní.

Rozsudkem okresního soudu v Českém Brodu byl Václav P., dosud úplně zachovalý kovář, uznán vinným přestupkem § 460, tr. z., kterého se dopustil tím, že pro svůj užitek z držení a bez přivolení vlastníka Hugona Klíngera odňal různé náčiní kovářské v ceně 200 Kč nepřevyšující, a odsouzen byl do vězení v trvání 3 dnů s podmíněným odkladem trestu na jeden rok.

Z rozsudku toho se odvolal odsouzený i veřejný žalobce, a tak věc projednával v druhé instanci dne 25. t. m. odvolací senát zem. trest. soudu v Praze za předsednictví dv. rady Šturmy.

Bylo jednáno o kladivech, kleštěch, zápusťkách, o půlkulatých sekáčích, průbojích a důlkovačích, o nebozeczích a nebozískách. Svědkové většinou nevyklučovali možnost, že mnohé ze zabavených věcí byly vlastnictvím obžalovaného.

Jeho obhájce uváděl, že v inventáři, přiřazeném správou velkostatku a připojeném k soudním spisům, není zapsána ani jediná ze zabavených věcí, a že majitel Klínger sám nemůže vydati svědectví, že věci ty byly jeho a že byly odcizeny. Některé z věcí zhotovil si obžalovaný sám z bezcenných odpadků v náhradu za svoje vlastní náčiní, které při častém používání v dílně přišlo v niveč.

Obhájce uvádí, že bylo by nutno použití zde § 415. obč. zák., dle něhož poškozený je jen spoluvlastníkem věcí, které z jeho hruběho materiálu byly vyrobeny.

Rozsudkem odvolacího senátu byl obžalovaný zproštěn viny jen ohledně zabaveného u něj nebozecu a nebozízku, v ostatních bodech byl rozsudek i přisouzený trest potvrzen ze správných důvodů první instance. Soud vzal za prokázáno, že nástroje, i když si je obžalovaný vyrobil sám, nebyly zhotoveny z bezcenných odpadků, nýbrž z potřebného železa. Podmíněný odklad výkonu trestu byl ponechán.

br.